

ԱՒ, ՀԱՆԳԻՍՏ ՏՈՒԷՔ...

(Նիկիտինից)

ԱՒ, հանգիստ տուէք... Հանգիստ եմ խընդրում
Փոթորկուած մըտքիս, ցաւատանջ կըրծքիս,
Ո՛ղջ օրն եռում էր իմ շուրջ անդադրում
Այն ամենն, ինչից խոցուած է հոգիս:

Ո՛ւր փախչել մեծ-մեծ, փըքուն խօսքերից,
Խօսքով ամենքն են մաքուր, աննախանձ,
Մենք ճըշմարտութիւն պաշտողներ անբիծ՝
Պատրանստ ենք անվերջ պաշտելու մեր անձ:

Խըղճմտանք սպանուած, ամօթանք մեռած,
Խաւարում սնուն է տիրազօլիս ազատ,
Ոչ դք չէ ողբում անկեղծ, սըրտաբաց,
Ոչ դք չէ պատժում չարիքն ու արատ:

Մենք մարտիրոսներ չ'ունինք մեր միջում...
Զենք պատասխանում փըրկութեան կոչին,
Արեւից պահում, արեւից փախում,
Լոյսից վախում է մեր ըստրուկ հոգին...

Գուցէ օգնմն է ողջ ցաւն ու վրտանդ—
Ինչ պէտք է թռչնի—ծըլսւմ է, ծաղկում,
Ինչ պէտք է ծաղկի—կորցնում է երանդ
Եւ թըշուառ մահով հեգ կեանքը կընքում...

ԱԼ. ԾԱՏՈՒՐԵԱՆ

137